

Considerații privind noțiunea de rai și iad prin prisma Cosmologiei lui Martinus.

Mircea Sârbu
03.04.2020 , Curtea de Argeș

Martinus a fost un filozof danez care a trăit între 1890 – 1981.

Născut în satul Sindal, mama sa lucra ca femeie de serviciu în casa boierului din Sindal, care se bănuiește că ar fi și tatăl lui Martinus.

Fiind dintr-o familie săracă, urmează numai câteva clase primare la școala din sat. Vara și în timpul secerișului cursurile se țineau doar de 2 ori pe săptămână.

La vârsta de 12 ani se angajează ca cioban, iar 4 ani mai târziu începe o școală de procesatori de lapte. Lucrează în diverse fabrici de lapte, iar în 1920 devine funcționar la una din fabrici.

La vârsta de 37 de ani, are o revelație, care îi deschide un nou orizont legat de dilema: cine suntem, de unde venim și unde mergem.

Având o pregătire școlară relativ redusă, desenează 103 de simboluri, pe care ulterior le explică. În cele 103 de simboluri, el desenează ceea ce i s-a arătat. Ulterior descrie fiecare simbol și scrie o carte de cca 3000 pagini, intitulată: "Al treilea testament", carte de referință pentru opera sa.

A fost un om foarte credincios, creștin, vegetarian și celibatar.

Cu ajutorul fundației Rudolf Steiner, ia ființă Institutul Martinus, Institut care îi publică opera, și ține cursuri și conferințe legate de Cosmologia lui Martinus.

Voi încerca să fac o comparație între principiile Cosmologiei lui Martinus și principiile enunțate de Traian Scărlătescu, profesor de biologie român, secretarul particular a lui Hasdeu.

Traian Scărlătescu a trăit cam în aceeași perioadă cu Martinus și cu Helena Blavatsky, născută în 1831 și moartă în Anglia în 1891, fiind o pionieră în esoterism, fiind de fapt una din primele personalități care au pus bazele teosofiei.

De remarcat este faptul că atât Martinus, cât și Scarlat Demetrescu, nu încearcă să creeze un current, ci, amândoi spun că nu dețin monopolul adevărului, așa încât fiecare să ia din scrierile lor, doar acel lucru care li se potrivește.

Scarlat Demetrescu își începe cartea "Din tainele universului" cu mottoul: "Cititorule, dacă ți se pare ce citești, o nebuie, închide cartea și pune-o pe raft, căci nu a venit încă timpul să o citești".

Același sfat îl dau și eu celor ce vor citi cele scrise de mine: *ia din ce citești numai ce crezi că poți accepta, restul vei înțelege mai târziu.*

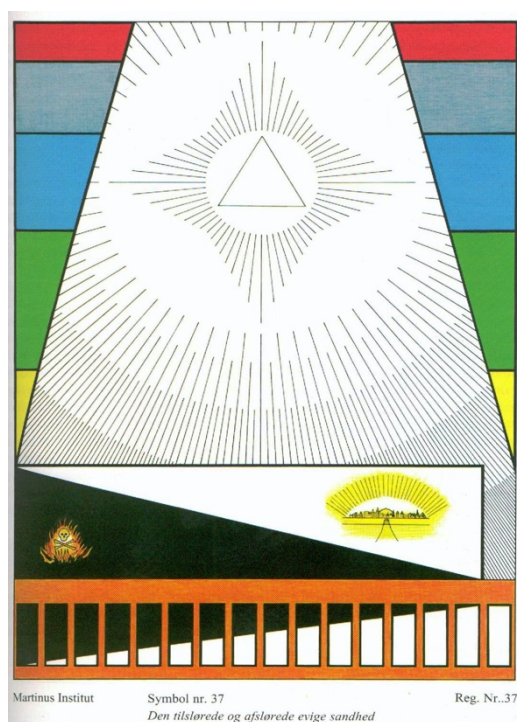
Mă voi ocupa în rândurile următoare de un "tabu", moartea și de ce unii ajung în "rai", iar alții în "iad"?

Pentru a înțelege mai bine cele două noțiuni: rai și iad, hai să plecăm de la simbolul 37, în care Martinus explică cum a receptat el, în revelația sa, acest fenomen.

Martinus a încercat să explice faptul că nu trebuie să ne fie frică de moarte, căci după moarte urmează o nouă viață, în alt plan, o viață plină de noi descoperiri pozitive.

Însăși faptul că nu trebuie să ne fie frică de moarte se datorează faptului că nu există nici iad și nici judecata de apoi.

După moarte, omul intră în prima sferă, care este o stare temporară dintre viața fizică și cea spirituală. Această zonă se poate delimita într-o zonă de culoare neagră, care poate fi comparată cu purgatoriul, și o zonă luminoasă, pe care Martinus o numește zona paradis.

În simbol se pot vedea cele două zone, cea neagră și cea albă, deasupra zonei desenată cu oranj, care reprezintă viețile noastre, diferite ca și complexitate și guvernate de energii mai mult sau mai puțin pozitive.

Această zonă oranj, din partea inferioară a simbolului, simbolizează deci viața pământească a oamenilor, aflați pe nivele diferite de dezvoltare spirituală, de la stadiul de, așa zis, "animal" (partea stângă), la stadiul de "om" (partea dreaptă).

Martinus face deosebirea dintre spiritele mai puțin evoluat, în care predomină caracteristicile specifice animalelor, și spiritele mai evoluat care se apropie de statutul de "om adevărat", așa cum le definește acesta.

De remarcat e faptul că există posibilitatea ca unii dintre noi, care au dus o viață într-o totală armonie cu Legile Divine, să nu mai intre în zona temporară, ci să treacă direct în zona Divină (ex. ultima căsuță din dreapta).

Asta înseamnă că, un om, cu cât este mai dezvoltat spiritual, cu atât se găsește, după moarte, într-o zonă cu mai puțin conținut negru.

Asta înseamnă că oamenii dezvoltați spiritual, plasați în ultima căsuță din dreapta, vor trece direct în sfera divină, organizată pe 5 nivele energetice (galben, verde, albastru și indigo).

De remarcat este și faptul că în toate simbolurile sale, Martinus păstrează specificația culorilor folosite.

”Staționarea” în zona temporară neagră, este o staționare neplăcută.

Acest lucru se datorește faptului că omul ajuns aici, încearcă să își continue viața fizică pe care a dus-o pe când posedea un corp fizic, realizând mental tot ceea ce îi era cunoscut în viața pe care tocmai o părăsise, dar constată, cu surprindere, că nu își mai poate realiza dorința, și acest lucru îi provoacă o durere enormă, o adevărată traumă.

În această zonă, oamenii re trăiesc viața fizică, prin imagini care în viața fizică nu erau vizibile, dar care în această stare devin vizibile. Se văd interacțiunile dintre respectivul ”om” și alte entități, văzând ce efect a produs asupra lor diferite acțiuni neplăcute din timpul vieții.

Dacă spre exemplu, omul care a murit a creat conflicte în viață, dacă prin ceea ce a făcut a creat remușcări, dacă a urât sau a fost supărat pe viață, toate aceste stări se vor regăsi ca stări și în această zonă.

O altă situație neplăcută, care se poate întâlni în zona neagră, este cea generată de faptul că persoana respectivă dorește să se comporte la fel ca și în viața fizică, fără să realizeze că e mort și deci nu mai dispune de ajutorul unui corp fizic, ca unealtă de a își satisface dorințele. De exemplu, un tânăr care moare într-un accident de mașină, încearcă să continue să trăiască ca și când ar fi în viața fizică. Acesta nu își poate da seama de ce nu poate intra în contact cu cei rămași în lumea fizică, iar acest lucru le crează confuzie, și durere.

Un alt exemplu ar fi cel al unui alcoolic, care aflat în această zonă, dorește să continue să bea, dar nu poate, căci îi lipsesc mijloacele fizice. Acest om suferă, și încearcă din răspuțeri să își potolească dorința de a bea, neînțelegând că de fapt e mort.

Cu timpul, acești oameni trec din zona neagră în zona albă, sau paradisul, după ce trec printr-un process de curățire.

Această curățire se produce atunci când cei aflați în zona neagră înțeleg că nu mai fac parte din lumea fizică, și când au realizat ce au făcut rău și bun în viața lor fizică.

Trecerea în paradis are loc doar atunci când oamenii reușesc să înțeleagă de ce se găsesc în zona neagră, care de fapt e o zonă creată mental de ei.

În general ieșirea din zona neagră se face atunci când acești oameni cer ajutor, sau atunci când cineva se roagă pentru ei.

Rugăciunea este auzită instantaneu de către îngerii păzitori, a căror sarcină este tocmai de a îi ajuta pe oameni să iasă din zona neagră.

Îngerii păzitori iau acești oameni din zona neagră mentală, anihilându-le simțurile. Paralizarea acestor simțuri este doar temporară și este necesară pentru a proteja omul de trecerea de la o stare energetic grosieră, la noua stare, caracterizată de o energie mai fină. Putem spune că i se asigură omului un ecran de protecție, pentru a nu suferi la trecerea de la o energie de frecvență joasă, la o zonă superioară energetic.

Cu cât omul în viața fizică a trăit în gânduri primitive, întunecate, cu atât mai mult v-a sta în zona neagră, fiindu-i mai greu să se desprindă de obiceiurile pe care le-a avut în lumea fizică, necesitând o durată mai lungă de curățire.

Cu cât mai mult un om se dezvoltă spiritual mai mult în lumea fizică, cu atât mai scurtă îi va fi șederea în zona neagră.

Cu cât un om trăiește în lumea fizică în lumină și dragoste față de aproape, cu atât va ajunge mai repede în paradis.

În zona albă, omul își clădește paradisul său, care e în strictă concordanță cu gradul său de dezvoltare spirituală și cu frecvența energiei sale. Asta înseamnă că există un paradis care corespunde fiecăruia, după nivelul său spiritual dobândit.

Aici el se găsește într-o stare ideală, unde își poate dezvolta înclinațiile sale religioase, sau alte dorințe, pe care nu și le-a putut îndeplini în viața fizică.

Atât în zona neagră cât și în cea albă, omul urmează pecetea pusă de trăirea sa în lumea fizică.

În zona paradisului se găsește o zonă pentru religiile lumii. Asta înseamnă, după Martinus, că există inclusiv un paradis creștin. Această subliniere nu este decât amprenta creștinismului profund în care a trăit Martinus.

De asemenea visele oamenilor se înfăptuiesc în zona paradis. Acest lucru e posibil deoarece oamenii nu mai sunt dependenți de partea economică sau de alte îngărdiri, fiind independenți de rezistența materiei fizice.

Martinus dă ca exemplu un architect care dorește să construiască propriul palat dorit, fără nici-o problemă, construindu-l pe acesta mental. Zgârçii vor face oceane de bani pe care îi vor ține toți, doar pentru ei, pictorii vor picta cele mai fantastice peisaje, etc. În zona paradis artiști pot realiza picturi imense de la cer la oceane, absolut tot ce își pot închipui, deoarece totul e realizat mental.

De exemplu, pe vremea dacilor era o cinste să mori pe câmpul de bătălie. Dacă cineva murea în luptă, se credea că va ajunge acolo unde locuiau zeii, adică în locul cel mai de cinste din paradis. Acest lucru însemna că puteau continua să lupte de acolo până la ultima suflare.

Astăzi se constată că oameni se forțează să se dezvolte fizic și mai puțin psihic. Mulți încă mai continuă mentalitatea rămasă încă activă, din Vechiul Testament,

“*dinte pentru dinte, ochi pentru ochi*”. În mentalitatea lor, continuă să fie corect să îți omori dușmanul.

În zilele noastre mulți oameni au înțeles că aceste principii nu mai corespund cu gradul de dezvoltare spiritual al societății, iar aceste principii vechi, încet, încet, dispar, omul dezvoltându-și inteligența și implicit toleranța. De aceea fiecare om, în raport cu nivelul său spiritual, v-a avea după moarte imense posibilități de dezvoltare în continuare.

Atunci când omul se v-a simți “sătul” de a fi în zona paradis, unde a fost legat de dorințe și deprinderi preluate din lumea fizică în care a trăit, v-a dori, din ce în ce mai mult, să se ridice în sfera spirituală. Ar putea avea interesul de a se găsi în comuniune cu alte spirite cu preocupări în domeniul spiritual artistic, și intelectual. În general fiecare se v-a direcționa spre lumi spirituale care să îi satisfacă talentul și dorința pe care le-a avut în lumea fizică.

După moarte spiritul funcționează de nivelul său de dezvoltare spirituală, se v-a înscrie în planul spiritual de dezvoltare în spirală, ca “musafir”. Dacă acesta nu este total încărcat de dragoste față de aproape, nu poate rămâne în lumea spirituală definitiv.

Prima zonă spirituală în care intră, este zona oamenilor adevărați. Aici pot îndeplini diferite funcții, ca de pildă: îngeri păzitori în lumea fizică. În această zonă spiritele își dezvoltă simțurile trupului spiritual, exprimând cele mai frumoase forme de artă în raport cu talentul pe care îl au. După o perioadă, spiritele din această zonă se vor simți “sătule” de experiențele acumulate aici, specifice zonei oamenilor adevărați, și doresc să treacă în zona înțelepciunii. Aici ele se vor ocupa cu cercetări științifice dezvoltându-și capacitățile intelectuale, în speța, inteligența. Aici pot analiza și încerca descoperiri noi, cu ajutorul inteligenței.

Apoi, după o perioadă, trec în cea mai înaltă sferă spirituală, în sfera divină. Aici se găsesc cele mai înalte facilități divine, la care pot accesa, funcție de gradul de dezvoltare spirituală al fiecăruia. Aici spiritele își dezvoltă intuiția. Atunci când spiritul devine “sătul” de acumulările obținute în această sferă, spiritul hotărăște să se reîncarneze pentru a continua dezvoltarea sa spirituală, retrăind înainte de reîncarnare ultimele 2-3 vieți fizice, pentru a își face un plan de dezvoltare propriu. Pentru a își putea duce la îndeplinire planul, spiritul își alege niște părinți, o familie, care să poată să îi asigure condițiile ideale de dezvoltare. Trebuie remarcat faptul că nu parinții își aleg copiii, ci copiii își aleg parinții.

Martinus folosește adesea termenul de “sătul” și “flămând”. El a definit un principiu universal valabil atât pentru natura fizică, cât și pentru natura spirituală a omului. Acest principiu l-a denumit: “*sult og mæt princip*”, adică principiuul “flămând și sătul”. Foamea și saturația sunt factori indispensabili ai vieții, spune Martinus, în afara foamei și saturației nu există absolut nicio viață și, întrucât aceste două principii se formează ca atotputernici în viață, studiul lor ne poate oferi un material cuprinzător de înțelepciune de nezdruncinat sau știință cu adevărat spirituală.

Referitor la aplicarea acestui principiu, Martinus lansează o ipoteză oarecum șocantă: instituția căsătoriei va dispărea în timp, deoarece este o frână în evoluția spirituală a omenirii, o frână în aplicarea principiului “*sult og mæt*”, subiect de care mă voi ocupa în altă lucrare.

Omul nu părăsește lumea spirituală înainte de a fi pregătit pentru a se reîncarna. După aceasta călătorie ca pasager în spirala dezvoltării spirituale, omul se îmbogățește cu o putere de viață mare care îl va ajuta să se reîntoarcă în lumea fizică și să își reînceapă procesul de dezvoltare spirituală.

Indiferent cât de frumos și minunat este în lumea spirituală, este absolut illogic ca un om să se reîntoarcă voit în această lume spirituală, înainte de a își fi dus la îndeplinire planul asumat sus.

A te sinucide înseamnă că temporar, spiritul își întrerupe propria sa stare de durere și deznădejde din lumea fizică. Trecând în zona temporară, sinucigașul duce cu el aceleași trăiri și mentalități care l-au determinat să se sinucidă. Ca și ceilalți oameni care se găsesc în această zonă temporară, acești sinucigași pot ruga îngerii păzitori să îi ajute să iasă din zona neagră, dacă înțeleg gestul făcut și importanța lui în oprirea planului asumat.

Conform principiului reîncarnării, pe care îl voi trata în altă scriere, acești oameni în următoarea reîncarnare se vor izbi de aceleași probleme care i-au dus la sinucidere, și vor repeata ciclul de reîncarnări, până când vor reuși să treacă peste acest obstacol.

Martinus recomandă, de aceea, ca oamenii să rabde și să nu se sinucidă, pentru a evita reluarea ciclului de la punctul în care a fost întrerupt. Cel mai rapid mod de a evita acest deznodământ, este acela de a învăța cum trebuie să treci prin situații dificile.

Cât de mult timp te poți găsi în lumea spirituală, depinde de cât de bătrân a fost cineva, atunci când a murit. Și nu în ultimul rând, de cât și-a dezvoltat moralitatea, cât de mult a acumulat în lumea spirituală, când a fost ultima dată pe pământ. Dacă cineva moare copil fiind, sau tânăr soldat, nu a avut timp să acumuleze experiența spirituală, și se va reîncarna mai repede. Dacă cineva v-a muri în floarea vârstei, ca adult, și a trăit într-un mediu care l-a captivat, acesta v-a dori să se reîntoarcă cât mai repede, pentru a își continua experiența de viață. Dacă cineva moare de bătrânețe, sătul de viață, acesta v-a simți nevoia unei pauze mai lungi, de odihnă, până la reîntoarcerea în viața fizică.

Mai e un aspect interesant. Dacă cineva este foarte atașat prin iubire lăuntrică de o altă persoană, spiritul, odată ajuns în lumea spirituală, va dori să se reîntoarcă lângă cel drag, și se va reîncarna ca fiul/fiica sau nepotul/nepoata acestuia, asta pentru a continua să fie lângă cel de care se simte legat sufletește. Dar despre legile reîncarnării voi scrie în altă lucrare.

Trebuie remarcat faptul că dacă se dorește o dezvoltare spirituală mai rapidă, aceasta se poate face numai prin alegerea unei vieți plină de suferință, prin care să poată învăța smerenia și detașarea de lumea materială.

Asa că nu trebuie să ne temem de moarte, să o privim ca pe o poartă către o nouă viață, și să fim siguri că toți vom trece prin paradis, și nimeni nu v-a fi trimis în iad.